01/05/2023

Ο Μητροπολίτης Σουηδίας για τα 34 χρόνια διακονίας του: “Αναστάσιμη συνοδοιπορία “

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου

Με ανάρτησή του στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, ο Μητροπολίτης Σουηδίας κ. Κλεόπας αναφέρθηκε στα 34 χρόνια διακονίας του στην Εκκλησία. “Η ιερωσύνη είναι αποκάλυψη και εμπειρία ζωής μυστική, αρκεί εμείς που διακονούμε, περιβεβλημένοι το της ιερωσύνης ένδυμα, να έχουμε τη δεκτικότητα, να βιώσουμε και να μεταδώσουμε τα όσα ο Κύριος μας αποκαλύπτει, καθόλη τη διάρκεια της εν Χριστώ πορείας και διακονίας μας”, έγραψε μεταξύ άλλων ο

Σεβασμιώτατος.

Παρακάτω ολόκληρη η ανάρτηση:

Ανταποκριθείς στην επιθυμία αδελφών, να περιγράψω, με δύο μόνο λέξεις, τα 34 χρόνια διακονίας μου στην Εκκλησία, ως κληρικός (25 ιερωσύνης και 9 αρχιερωσύνης), τους απήντησα μονολεκτικά: Αναστάσιμη συνοδοιπορία.

Αναμφίβολα, η ζωή κάθε κληρικού είναι η επανάληψη της “Πορείας προς Εμμαούς”, με τον Αναστημένο Χριστό να προπορεύεται, καθώς συνοδοιπορεί και συνομιλεί με το Λουκά και τον Κλεόπα και αποκαλύπτεται, με τρόπο θαυμαστό, για ότι αφορά τη ζωή, το Πάθος και την Ανάστασή Του.

Η ιερωσύνη είναι αποκάλυψη και εμπειρία ζωής μυστική, αρκεί εμείς που διακονούμε, περιβεβλημένοι το της ιερωσύνης ένδυμα, να έχουμε τη δεκτικότητα, να βιώσουμε και να μεταδώσουμε τα όσα ο Κύριος μας αποκαλύπτει, καθόλη τη διάρκεια της εν Χριστώ πορείας και διακονίας μας.

Προϋπόθεση, τα μάτια της ψυχής μας να είναι ανοικτά κι η καρδιά μας να φλέγεται από “θεία αγάπη”, για να χρησιμοποιήσω μια χαρακτηριστική ποιητική και βιωματική έκφραση του προστάτου μου Αγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως.

Μια πορεία που επιβάλει την άπαξ διαπαντός απαλλαγή μας από ατυχείς αναφορές στο θλιβερό παρελθοντικό χρόνο της γρήγορης λήθης και της απαξιωμένης λησμονιάς, “ἠλπίζομεν ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ μέλλων λυτροῦσθαι τὸν Ἰσραήλ”.

Η ελπίδα μας να έχει αντοχή στο χρόνο και στις δοκιμασίες. Τότε αποκαλύπτεται ο Θεός και θαυματουργεί, διαρκώς και κατ᾽ επανάληψη, κι αυτό είναι ένα ηχηρό μήνυμα προς όλους όσοι πολεμούν την Εκκλησία και προσπαθούν να περιορίσουν τη Θεία Χάρη και τη σωστική δράση Της, μέσα στα ασφυκτικά πλαίσια της προσωπικής τους πεπερασμένης, παρωπιδικής ατζέντας και διαστροφικής αδιαλλαξίας.

Λησμονούν οι αφελείς ότι η Χάρις και "ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ οὐ δέδεται", αλλά "τό Πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ"! Δεν περιορίζεται και δεν προσδιορίζεται, επ᾽ ουδενί, από τη δική μας μικρότητα, εγωιστική άγνοια και στενομυαλιά.

Θυμάμαι τον ενθουσιασμό του καθηγητή μου στο Harvard Divinity School της Βοστώνης, αείμνηστου Francois Bovon, την πρώτη μέρα των εκεί διδακτορικών μου σπουδών, όταν πληροφορήθηκε, ότι εις των φοιτητών του έφερε το όνομα "Κλεόπας".

Με επαίνεσε για το βιβλικό μου όνομα, λέγοντάς μου ότι το όνομα "Κλεόπας" είναι ο συντετμημένος τύπος του ονόματος "Κλεόπατρος" και σημαίνει, αυτός που είναι ένδοξος και μεγαλοπρεπής στην όψη.

Το όνομα αυτό έλαβα στη μοναχική μου κουρά, πριν από 34 χρόνια, από το μακαριστό Γέροντά μου, Μητροπολίτη Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κυρό Κλεόπα.
Ο Καθηγητής Bovon, λοιπόν, μου ανέθεσε ως πρώτη εργασία ("paper"), την πατερική, ραβινική και σύγχρονη ερμηνεία του χωρίου που περιλαμβάνεται στο τελευταίο κεφάλαιο του Ευαγγελίου του Λουκά, γνωστού ως "Η Πορεία προς Εμμαούς".

Ενθυμούμαι ακόμη τα λόγια του Καθηγητή μου: "Και τα τέσσερα Ευαγγέλια να μην υπήρχαν σήμερα, μας αρκεί το χωρίο με την "Πορεία προς Εμμαούς", διότι αποτελεί την περίληψη της επίγειας δράσης, του Πάθους και της Ανάστασης του Χριστού".

Στην ευλογημένη Αναστάσιμη περίοδο που διανύουμε, επιτρέψτε μου, να μοιραστώ μαζί σας κάποια όμορφα βιώματα των ημερών, παραθέτοντας πρωτίστως την ακόλουθη περικοπή από το Ευαγγέλιο του Ματθαίου: “ἰδόντες δὲ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς τὰ θαυμάσια ἃ ἐποίησε καὶ τοὺς παῖδας κράζοντας ἐν τῷ ἱερῷ καὶ λέγοντας, ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαυῒδ, ἠγανάκτησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· Ἀκούεις τί οὗτοι λέγουσιν; ὁ δὲ Ἰησοῦς λέγει αὐτοῖς· Ναί· οὐδέποτε ἀνέγνωτε ὅτι ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον;”

Ο αληθινός και αυθεντικός αίνος των παίδων αλλοιώθηκε στη σκέψη και παρερμηνεύτηκε από τη Φαρισαϊκή υποκρισία της εποχής, ως βοή και ενόχληση, η οποία προκάλεσε την αγανάκτηση.
Η κάθε άλλο παρά “ιερή” αυτή αγανάκτηση μου θύμισε αυτούς, που ενοχλούνται στην εκκλησία, με την παρουσία των μικρών παιδιών κι αγανακτούν, όταν παιδιά, προσχολικής ιδιαίτερα ηλικίας, περπατούν στο διάδρομο του ναού, μιλούν μεταξύ τους, ή κάνουν ακόμη και “κατάληψη” του αρχιερατικού θρόνου.

Κάποιοι ενοχλούνται με τη σιωπή τη δική μου και με “συμβουλεύουν”, στο τέλος της Κυριακάτικης λειτουργικής σύναξης, να πω στους γονείς, όταν τα παιδιά τους κάνουν φασαρία, να αποχωρούν άμεσα απ᾽ το ναό, γιατί αυτοί θέλουν την ησυχία τους!

Ζήσαμε κι αυτές τις καταστάσεις στις αρχές, με το “μικρό ποίμνιο” των υπερηλίκων, που μου θύμιζε, φευ, προάγγελμα κοιμητηρίου. Το διευκρινίζω, για να μην παρεξηγηθώ. Υγιής ενορία είναι αυτή που έχει και τις τρεις ηλικίες επί τω αυτώ συνηγμένες, παιδιά, γονείς και παππούδες, όχι επιλεκτικά μία ή δύο από τις ανωτέρω κατηγορίες, αλλά και τις τρεις ταυτόχρονα.

Για μένα προσωπικά, η χαρά της Ανάστασης απεικονίζεται ενδεικτικά στις εξής παραστάσεις, που μου έχουν εντυπωθεί στην καρδιά μου και στη σκέψη μου, σαν πίνακες ζωγραφικής:

α) στο κλάμα του μικρού κοριτσιού, που ανήμερα του Πάσχα είδε τις κεντρικές θύρες του Καθεδρικού Ναού κλειστές, επειδή ήρθε αρκετά νωρίς με τους γονείς της και νόμιζε ότι δε θα τελέσουμε τον Εσπερινό της Αγάπης,
β) στα μικρά παιδιά που τύλιξαν ευλαβώς στη σινδόνη το Σώμα του Κυρίου, στην ακολουθία της Αποκαθήλωσης,
γ) στο μουσικό τμήμα της νεολαίας μας, που κόσμησε με τις μελωδικές φωνές της και το μουσικό της τάλαντο την εορτή του Αγίου Γεωργίου, “ὡς οἱ παῖδες, τά τῆς νίκης σύμβολα φέροντες”,

δ) στον 3χρονο λεβέντη, που κοιτούσε εκστατικός τους ψάλτες, να αποδίδουν εμμελώς τους ύμνους της Μεγάλης Εβδομάδος και προσπαθούσε, να ψάλει μαζί τους, αν και πολύ κακώς χαρακτηρίστηκε το παιδικό “ισοκράτημα” ως ενοχλητικές, άναρθρες κραυγές, από “καλοπροαίρετη” εκκλησιαζόμενη,
ε) στους ετερόδοξους νέους, που πληθαίνουν στους ναούς μας, μετέχουν στα εκκλησιαστικά μας δρώμενα και ζητούν, να ασπασθούν την Ορθοδοξία,
ζ) στο μικρό Αλέξανδρο, που με το χαρακτηριστικό παιδικό αυθορμητισμό του, συνόδευσε το “Μεγάλο Νεκρό”, στην περιφορά του Επιταφίου, κρατώντας μου το χέρι, λέγοντάς μου: “χεράκι, χεράκι, παππούλη!”

Ας μη λησμονούμε ότι ο Χριστός είναι ο Αναστάς εκ νεκρών, Ζωοδότης Κύριος, συνοδοιπόρος της ζωής μας, κι ας μου επιτραπεί η έκφραση, “χεράκι, χεράκι”. Σίγουρα δεν είμαστε μόνοι μας στη ζωή, αρκεί να αναγνωρίσουμε τη διακριτική, σωτήρια παρουσία Του, να τον εμπιστευτούμε και να Του απευθύνουμε την ψαλμική ικεσία: “Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδόν ἐν ᾗ πορεύσομαι.”

Ας διαδραματίσουμε, λοιπόν, το ρόλο του Λουκά και του Κλεόπα κι ας κάνουμε προσευχή μας το ψαλμικό: “Πρὸς σὲ ᾖρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἰδού, ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυρίων αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὗ οἰκτειρῆσαι ἡμᾶς.”